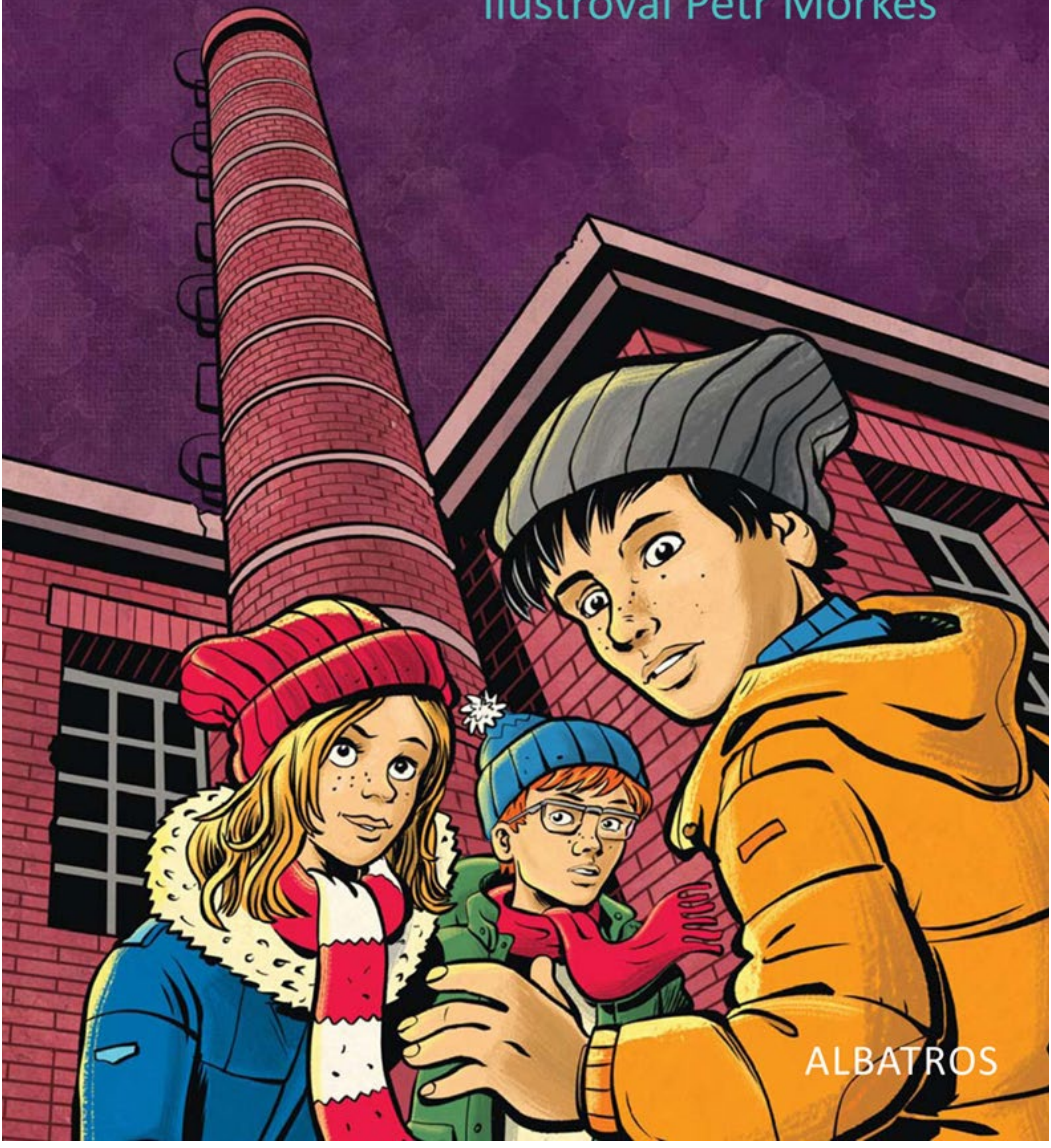
Petr Hugo Šlik

VE STARÉ CIHELNĚ SE SVÍTÍ

Ilustroval Petr Morkes

ALBATROS

Ve staré cihelně se svítí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik
Ve staré cihelně se svítí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Petr Hugo Šlik

VE STARÉ CIHELNĚ SE SVÍTÍ

Ilustroval Petr Morkes

ALBATROS

Obsah

1/ Na Klárov padá sníh 5
2/ Strašidelný hrad 11
3/ František vypravuje 19
4/ Hudební výchova 25
5/ Pes, který štěká 31
6/ Prázdný dům 38
7/ Ruka zákona 46
8/ Tajemná tvář v okně 52
9/ Hlas ze záhrobí 60
10/ Občanská výchova 66
11/ Sběrné suroviny 71
12/ Koncert před kostelem 76
13/ Sprostá krádež 82
14/ Honička ve vánici 87
15/ Žebřík do nebe 92
16/ Boj o život 98
17/ Vánoční besídka s překvapením 105
18/ Cizí kluk 111
19/ Střet s chuligány 117
20/ Vojta prodává kolo 125
21/ Odlévání stop 131
22/ Přiznání 137
23/ Zvoní zvon 145

1/ Na Klárov padá sníh

Na Klárov, starou okrajovou čtvrť velkého města, zvolna padal sníh. Byl mrazivý prosincový podvečer, do Vánoc zbývalo posledních sedm dní a všude vládl klid a mír. Hluk města sem doléhal jen vzdáleně a nebýt toho, že hlavní klárovskou ulicí, Horákovou třídou, občas projela tramvaj, mohl si zde náhodný návštěvník připadat téměř jako na vesnici.

Nad starými schody vedoucími od zahrádkářské kolonie dolů ke koupališti stáli dva zhruba dvanáctiletí kluci se školními aktovkami na zádech a hleděli na Klárov, který se před nimi zvolna přikrýval čistou bílou peřinou. Vyšší z nich se jmenoval Vojta Kodym a byl to černovlasý kluk atletické postavy s bezstarostným úsměvem na tváři. Ten menší a hubenější měl pro změnu vlasy rudé jako oheň, nosil brýle, tvář mu zdobilo množství pih a jmenoval se Jindřich Musil. Vojta měl na sobě černou lyžařskou čepici, Jindra modrý pletený kulich.

Před půl rokem spolu prožili úžasné dobrodružství, když ve zdejších starých pískových lomech hledali jeskyni s pokladem. Při svém pátrání museli tehdy čelit mnohým nebezpečím a nakonec jen o vlásek unikli smrti. Získali ovšem to nejcennější – totiž vzájemné přátelství a důvěru, že se mohou jeden na druhého absolutně spolehnout.

Tak jako každý den, i dnes na sebe po vyučování počkali před školou, a aniž by se museli jakkoliv domlouvat, vykročili ke starým schodům. Cesta domů kolem koupaliště byla sice delší (Jindra bydlel v ulici Pod Pecí, Vojta v takzvaných *nových domech*), ale oba kluci ji měli radši. Důvod byl prostý –

tato cesta vedla místy, která jim připomínala jejich letní dobrodružství. Museli jít nedaleko Okrouhlé ulice, kde objevili zazděný vstup do pískových lomů, kolem domku pana Krejčíře, který jim při hledání pokladu vydatně pomáhal, a také kolem místa, kde se Jindra popral s Rančákem a jeho dvěma kumpány, když před těmi surovci bránil Vojtovu nevlastní sestřenici Terezu. A byl tady ještě jeden důvod, proč pravidelně přicházeli domů skoro o hodinu později, než kdyby zvolili kratší cestu. Právě tady, na nejvyšším místě starých schodů, byl totiž nejlepší výhled na Klárov. Kluci zde měli všechny dominanty čtvrti jako na dlani: po pravici komín a budovu staré cihelny, tribuny stadionu Slovan Klárov, Hamerský potok a věž kostela svaté Kláry. Přímo před sebou viděli koupaliště, které bylo přes zimu samozřejmě vypuštěné, a za sebou zanedbaný park. Po levici pak mohli (kdyby o to stáli) zahlédnout střechy paneláků dokončovaného sídliště. Právě o něm si teď vyprávěli.

„Už se tam nastěhovali první lidi."

„Já vím. Některý domy se ještě dodělávaj, ale v těch, co jsou hotový, se už bydlí."

Jak kluci mluvili, stoupaly jim od úst obláčky páry.

„Jak se těšíš na Vánoce?" zeptal se Jindra.

„Jako jestli jsem napsal Ježíškovi?" zasmál se Vojta. „To ne. Ani jsem nemusel. Zdá se, že vytouženýho rozvodu rodičů se dočkám i bez jeho pomoci."

„Táta už se od vás teda odstěhoval?"

„Jo. Před tejdnem."

„A jaký to je?“

„Docela dobrý. Doma je konečně klid. A já jsem stejně každou volnou chvíli na stadionu.“

„A co máma?“

„Přišla za mnou hned, jak táta odjel. Že prej si teď budeme muset pomáhat a bejt si vzájemně oporou. Tak se snažím. Vynáším odpadky, meju nádobí a tak.“

Vojta sice pronášel tyto věty se svým věčným úsměvem na tváři, ale Jindra dobře věděl, že úplně jedno mu to není. Chvíli nikdo z nich nevěděl jak pokračovat. Na *prostřední* klárovské zastávce zastavila tramvaj. Její osvětlené vozy z té dálky vypadaly jako malé lucerničky.

„Asi bych ti měl říct, že pozejtří k nám přijede Tereza,“ promluvil opět Vojta. „Bude u nás s tetou na Vánoce.“

Když to Jindra uslyšel, srdce mu začalo bít o poznání rychleji a celým tělem mu projelo příjemné zachvění. Tereza se mu líbila, ale zatím to nedokázal přiznat ani sám sobě, natožpak Vojtovi. Proto nahlas řekl jen neutrální: „Hm.“

Vojta ale nechtěl nechat svého kamaráda vyklouznout tak lacino, a proto pokračoval: „Máma říkala, že by bylo smutný, kdybysme byli u stromečku jen dva, tak pozvala tetu, ať k nám přijedou. Takže tam budeme čtyři. Máma, teta, Tereza a já. To znamená nekonečný pečení cukroví a ještě nekonečnější povídaní o tetiných kolegyních z práce. Nechceš se taky přidat? Abych na tu radost nebyl sám?“

„Dík. Ale to asi nepůjde. U nás bude znovu po letech táta.“

„Takže vaši se zase dali dohromady?“

„Hm. Říkají tomu zkouška. Že se jako uvidí, jak nám to půjde. Ale řek bych, že táta je docela rád. Poslední troje Vánoce strávil sám ve svý garsonce sledováním pohádek v televizi."

„Mejdan, na kterým byl jen Mrazík, Popelka a tvůj táta? To muselo bejt fakt děsný."

V korunách stromů zanedbaného parku krákaly vrány, ale u starých schodů se rozezvučel úlevný smích. Oba kluci už dávno zjistili, že jednou z nejcennějších věcí na jejich přátelství je možnost popovídat si o svých trápeních.

Když smích dozněl, promluvil znovu Jindra: „Už jsi přispěl na tu sbírku pana Pávka?"

Pan Pávek byl klárovský pamětník, který se s oběma kluky dobře znal. Navzdory svému pokročilému věku je stále velmi aktivní a nyní se snažíil vybrat peníze na zvon do odsvěceného kostela svaté Kláry.

„Samozřejmě že přispěl. To je snad jasný, ne? Myslíš, že to stihne, tak jak plánoval?"

„Jako že zvon poprvé zazní ráno na Štědrej den? Nevím. Ale bylo by to hezký."

Kluci se naposledy rozhlédli po setmělém panoramatu Klárova. Kostelní věž, která dosud svůj zvon (a tedy i srdce) postrádala, z něj poněkud vyčnívala, nebyla však nejvyšší klárovskou stavbou. Jindrovy oči zabloudily k černé siluetě staré cihelny s dominantním komínem. I ta, podobně jako kostel, byla zavřená a nepoužívaná. Vojta vykročil po schodech dolů a Jindra se jej chystal následovat, když si na poslední chvíli uvědomil, že tady něco nehraje. S cihelnou bylo něco jinak.

Něco se změnilo. Ale co? Znovu se podíval jejím směrem a za okamžik měl jasno. Cihelna byla tmavá, jak se sluší na opuštěnou továrnu, jen v jednom okně…

„Vojto!“ chytil kamaráda za paži a druhou rukou ukázal k cihelně. „Ve staré cihelně se svítí!“

Aniž by to kdokoliv z kluků tušil, stála právě tahle jediná věta na začátku jejich dalšího dobrodružství, při kterém budou muset prokázat nejen odvahu, ale také důvtip a inteligenci. Dobrodružství, při němž nebude hrozit nebezpečí jen jim, ale také mnohým lidem z jejich okolí.

2/ Strašidelný hrad

Klárovská cihelna byla zavřená zhruba šedesát let. Cihly z ní se kdysi vyvážely do půlky Evropy, ale odběr postupně upadal. Místo tří výrobních linek pracovaly jen dvě, pak jedna a nakonec celou cihelnu uzavřeli s tím, že provoz obnoví v příhodnějších časech. K tomu už ovšem nikdy nedošlo. Na bráně do areálu cihelny tak už šedesát let rezavěl železný řetěz s visacím zámkem, od kterého snad už ani nebyl klíč. Střecha cihelny se na několika místech propadla, v okapech rostly mladé břízy a sklo ve většině oken bylo vytlučené. Budova cihelny (která díky svým ozdobným římsám a sloupům připomínala trochu starý hrad) tak už více než půl století byla jakousi tichou vzpomínkou na historii Klárova. Místem, které mlčí a které neprojevuje žádné známky života. To byl také důvod, proč Jindru s Vojtou tak rozrušilo světlo v jednom z jejích oken. Oba kluci

si přirozeně začali pokládat různé otázky. Kdo tam svítí? Co v cihelně dělá? Bydlí tam snad někdo? A protože byli nebojácní a trpěliví, věřili, že se jim na všechny tyto otázky podaří najít odpověď.

Druhý den hned po vyučování vyběhli po Horákově třídě nahoru, až skoro ke konečné tramvaje. U vetešnictví pana Poláčka zahnuli doprava do postranních uliček, kterými brzy došli k plácku, kde klárovští kluci občas hrávali fotbal. Za ním již stála zeď areálu cihelny.

„Jak se vlastně dostaneme dovnitř?“ přemýšlel Jindra nahlas, zatímco se blížili k vratům, která i po těch letech svítila tmavě červenou barvou. Stejnou barvou byly natřeny i všechny ostatní železné části cihelny - zábradlí na schodech, okapy i hromosvod.

„Bránu přelezeme, to nebude problém. A do budovy to určitě taky nějak půjde. Ten, co tam včera svítil, se tam taky musel nějak dostat.“

Jak se nakonec ukázalo, bylo to ještě jednodušší. Řetěz na bráně totiž někdo přeštípl pákovými kleštěmi. Ozvalo se jen tiché zavrzání, když kluci vklouzli dovnitř, a pak se za nimi brána vlastní vahou zase přibouchla, jako kdyby je už nikdy nechtěla pustit zpátky.

Cihelna sestávala z jednopodlažní výrobní haly, k níž přiléhala patrová kancelářská budova. Kolem stálo ještě několik rozpadlých dřevěných kůlen s cihlovou podezdívkou a dominantou celého areálu byl vysoký komín s žebříkem vedoucím k ochozu na jeho vrcholu.

Kluci přešli přes dvůr, kde plevelem zarůstaly koleje, po kterých kdysi dávno popojížděly speciální vozíky s materiálem a hotovými cihlami.

Nejprve zamířili ke kancelářské budově. Dveře vyrazil někdo před nimi, a tak bez problémů vstoupili dovnitř. Na podlaze ležela vrstva prachu, suti z opadaných omítek a střepů z vytlučených oken. Kluci procházeli místnost za místností a krčili nos při vdechování zatuchlého vzduchu. V místech, kterými kráčeli, bývala snad kdysi kartotéka obchodního oddělení. Shrbení úředníci zde u psacích strojů vyřizovali objednávky do Polska, Francie nebo Itálie. Zůstaly po nich jen rozpadlé stoly a plesnivějící hromady papírů na podlaze. Z jedné takové se ozývaly jakési podivné chrupavé zvuky. Vršek hromady se lehce chvěl. Bylo by možné, aby v těch špinavých papírech někdo spal? Kluci si nemuseli nic říkat. Mlčky na sebe pohlédli a po špičkách došli k hromadě. Vojta natáhl ruku a opatrně odstranil horní vrstvu papírů.

„No fuj! To jsem se lek!“

Oslepena nenadálým světlem, začala tam před užaslým pohledem kluků zmateně pobíhat početná krysí rodinka. Největší a nejvypasenější myš popoběhla směrem k neočekávaným vetřelcům, několikrát švihla ocasem a do široka otevřela tlamu plnou malých ostrých zoubků. Vojta s Jindrou se znechuceně otočili a dali se na ústup.

„Nikde nic, ani známka, že by tu někdy někdo byl.“

„Pojďme zkusit horní patro.“

Na schodišti byla tma. Otočili vypínačem osvětlení, ale marně. Měděné dráty elektrického vedení kdosi vytrhal ze zdi. Schody pod jejich kroky nepříjemně vrzaly. Kluci se drželi radši u stěny, neboť nakloněné zábradlí příliš důvěry nevzbuzovalo. V patře to vypadalo podobně jako v přízemí. Jen pár čerstvě nasprejovaných nápisů na zdech svědčilo o tom, že tu v nedávné době někdo byl.

„Růžek je vůl!“ přečetl Vojta nahlas jednu z těch čmáranic. Růžek se jmenoval ředitel jejich školy. „Zdá se, že tu před náma byl některej z našich spolužáků.“

„Tomu teda říkám hrdinství,“ kroutil hlavou Jindra. „Nasprejovat takovou sprostotu na nějaký opuštěný místo. Ten, kdo to napsal, si teď určitě připadá jako velkej frajer.“

Ještě chvíli si prohlíželi to slabomyslné dílo a pak pokračovali v průzkumu. U dveří naproti schodům stál na zemi starý prasklý glóbus. Snad si na něm někdejší majitel cihelny vyznačoval, do kterých zemí světa vyváží své zboží. Sotva vstoupili do místnosti, zůstali stát a vytřeštěně hleděli, jak na

okno v protější stěně klepe jakási kostnatá ruka. Jako by se někdo snažil dostat dovnitř.

V klucích by se v tu chvíli krve nedořezal.

Hned vzápětí si ale úlevně vydechli. To jen vítr komíhal větví mladé břízy, která se uchytila v okapu pod střechou. Odvrátili pohled od okna a v rohu objevili jakýsi zasklený obraz. Když jej zvedli a sfoukli z něj vrstvu prachu, zjistili, že se jedná o zarámovaný diplom.

„Vzorný exportní podnik první pětiletky," přečetl Vojta. „To má bejt jako co?"

Než mu stačil Jindra odpovědět, kdosi přibouchl dveře a na schodech se ozvaly spěšné kroky.

Diplom vypadl Vojtovi z rukou a sklo se roztříštilo. Kluci ztichli, ani nedutali. Když zvuk kroků dozněl, opatrně došli ke dveřím a zkusili je otevřít. Šlo to.

„Co teď?" ptal se Jindra.

„Jdeme dolů. Co jinýho? Jsme dva. Přece tu nebudeme trčet přes noc."

Opatrně kráčeli dolů. Zdálo se, že všude je klid, ale oba byli ve střehu. Srdce jim bušila až v krku. Konečně stáli pod schody a tam se Jindra zčistajasna rozesmál.

„Co je? Co se děje?" divil se Vojta.

Jindra ukázal do rohu chodby.

„To ten glóbus. Průvan přibouchl dveře a shodil ho ze schodů. Jak jsme vystrašený, zdálo se nám, že slyšíme kroky."

Beze strachu pak už vyšli z kancelářské budovy a pokračovali k výrobní hale. I dveře do ní byly vylomené, takže klidně